

ไม่มีอะไรดีทั้งร้อยหรือเสียทั้งร้อย

นำเสนอเมื่อ : 24 ธ.ค. 2552

ผู้เขียนอธิบายเสมอว่า ไม่มีอะไรดีทั้งร้อยหรือเสียทั้งร้อย แต่สิ่งใดที่ทำไปแล้วดีมากกว่าเสียถือว่าดี อะไรที่ทำแล้วมีผลเสียมากกว่าผลดีถือว่าเสีย การปฏิบัติธรรมก็เช่นกัน ผลเสียของการปฏิบัติธรรม คือจะทำให้ความคิดความอ่านของเราแตกต่างไปจากความคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคม ที่สำคัญที่สุดคือญาติพี่น้องของเราเอง เพราะการปฏิบัติธรรมคือการกลมเกลียวจิตใจของเราให้บริสุทธิ์ ผู้เขียนจะไม่ใช้คำว่าดีเพราะได้เขียนนิยามความบริสุทธิ์เอาไว้แล้ว แล้วผลเสียเช่นนี้สามารถนำมาพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้ ในขั้นต้นพยายามทำตนให้บริสุทธิ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อทำได้แล้วหากความคิดสวนใดของเราต่างไปจากคนอื่น เป็นผลทำให้ผู้อื่นโดยเฉพาะญาติพี่น้องตำหนิ โห่ดทอนฟังไว้ก่อน ถูทอนไม่ได้ให้สำรวจตนเองแล้วพยายามขจัดความรู้สึกนั้นออกไปให้ได้ด้วยกำลังสมาธิทำให้ความรู้สึกนั้น เช่นเสียใจ ห่อใจ โกรธ ฯลฯ หมุดไปจากจิตใจให้ได้ วิธีการนี้หากเรามีเจตนาพยายามทำให้เราบริสุทธิ์อย่างแท้จริง จะทำให้เราได้บารมีในทางธรรม จะทำเริ่มปลูกฝังให้เรา มีความอดทนขึ้นในตน วิธีการนี้เป็นวิธีการที่ผู้เขียนนำมาใช้ตั้งแต่เริ่มต้นของการปฏิบัติธรรมอย่างถูกวิธีและใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ถ้าศึกษาประวัติพระพุทธรองค์ท่านที่เสด็จหนีออกจากวังทำให้พระองค์สูญเสียราชสมบัติ ลากยศ แต่สิ่งที่พระองค์ได้คือธรรมะที่เป็นสัจธรรม เผยแผ่มาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อพิจารณาสวนเสียกับสวนที่ได้แล้ว ได้มากกว่าเสีย มาถึงการปฏิบัติของผู้เขียน ผู้เขียนก็สูญเสียหลายอย่าง เช่นความสัมพันธ์ในระหว่างญาติพี่น้อง เพราะเหตุความคิดความอ่านไม่ตรงกัน แต่สิ่งที่ผู้เขียนได้นับไม่ถ้วน เช่นสติปัญญาที่ดีขึ้น เอาตัวรอดจากการพินทุทุกข สุขภาพร่างกายดีและแข็งแรง หักกลบกันไปหมดสิ้น ผู้เขียนก็ได้มากกว่าเสีย แล้วสิ่งที่ผู้เขียนได้แล้วและสละทิ้งไปแล้วคือการประนิพพาน เมื่อผู้เขียนสามารถสละสิ่งที่สูงสุดเท่าที่มีได้แล้ว สิ่งอื่นอาจจะเสียสละต่อไปในอนาคตก็ยอมไม่มีความสมหมายอีกต่อไป

แล้ว เพราะการเสียสละใด ๆ
ที่ตามมาในภายหลังย่อมมีค่าน้อยกว่าการสูญเสียสิทธิ์ในการประนีประนอมตามสิทธิ์นั่นเอง (ประนีประนอมเป็นสิทธิ์ของผู้เข้างถึง)

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมไม่สำเร็จจากการปฏิบัติธรรม
เพราะไม่อยากสูญเสีย เมื่อไม่อยากสูญเสียแล้วคิดแต่จะได้อย่างเดียว
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครทำอะไรจากการปฏิบัติธรรมเลย

ที่เห็นชัดกลัวเจ็บ เจ็บทั้งกายและใจ
การปฏิบัติตามวิธีของผู้เขียนทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมทุกรายเจ็บใจแน่
เพราะการปฏิบัติธรรมตามวิธีการของผู้เขียนจะเป็นการตอกย้ำความผิด
ที่ตนเคยทำ

โดยเฉพาะการกระทำในชาติปัจจุบันสำแดงให้เกิดทุกข์แก่เราเป็นแน่แท้

แล้วถ้าใครมาปฏิบัติธรรมกับผู้เขียนก็จะถูกผู้เขียนตอกย้ำให้เข้าใจมากขึ้น
ขึ้นไปอีก แต่หากเราพยายามฝึกตนเองให้มีน้ำอดน้ำทน

พยายามสำรวจแล้วขจัดอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยความอดทน
เราก็จะพ้นทุกข์ได้โดยไม่ยาก

เพราะผู้เขียนพยายามบีบคั้นให้ผู้ปฏิบัติธรรมกับผู้เขียนมีความอดทน
ยิ่งมีความอดทนมากขึ้นเท่าไร เรายิ่งพ้นทุกข์มากขึ้นเท่านั้น

อดทนได้มากประสิทธิภาพในการชดใช้บาปกรรมย่อมมีมาก
ในขณะที่เดียวกันประสิทธิภาพในการสร้างบารมีในทางธรรมก็มีไม่ยิ่งหย่อน
ไปกว่ากัน

เหตุที่ทำให้เราไม่พ้นทุกข์ไปได้โดยง่ายประการหนึ่ง
คือเราอยากจะได้

หรือแม้ถ้าเราจะเสียสิ่งที่เสียไปจะต้องน้อยกว่าสิ่งที่กำลังจะได้มา
กลัวเจ็บ ไม่ว่าจะเจ็บใจหรือเจ็บกาย

ถ้าผู้อ่านได้อ่านบทความที่ผู้เขียนได้เขียนมาตลอด

ผู้เขียนไม่ได้กลัวในสิ่งเหล่านี้แม้แต่น้อย ถ้าหากผู้เขียนกลัวตั้งแต่ต้น
ผู้เขียนจะไม่ยอมทนอยู่ในร่างอันพิการแบบนี้ได้อย่างแน่นอน

ปานนี้ไปเสวยสุขอยู่บนพุทธภูมิไปนานแล้ว

แต่ในเมื่อผู้เขียนยอมสูญเสียความสุขของตน

โดยการยอมทนอยู่ในร่างของมนุษย์
ก็เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้ในสิ่งที่ผู้เขียนได้ในทุกวันนี้มากมาย
อย่างแรกได้มีโอกาสทำให้ผู้อื่นพบทุกข์
ความสุขที่ได้จากการให้ผู้อื่นพบทุกข์มีมากมายมหาศาลยากเกินบรรยาย
ผู้เขียนไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นตัวหนังสือได้ว่าปัจจุบันนี้ผู้เขียน
มีความสุขขนาดไหน
ความสุขจากการมีโอกาสเป็นผู้ให้จะทำให้ผู้ให้ยิ่งให้ยิ่งเป็นผู้สุข
ความสุขที่ได้รับจะเป็นความสุขถาวรไม่มีใครแย่งเราไปได้
ส่วนความสุขจากการได้รับนั้น เช่น ได้รถมาหนึ่งคัน
มีคนมาขโมยรถไปความสุขหายความทุกข์บังเกิด
การให้แล้วมีความสุขนี้เป็นสังฆธรรมด้วย

เมื่อเรารู้แล้วว่าต้นตอของความทุกข์ของพวกเราอยู่ตรงไหน
ก็ให้ใช้ปัญญาที่เราทุกคนพึงมีขุดตคนตานั้นเสียให้สิ้น
ในรดาความสูญเสียใด ๆ
ที่เราพึงเสียต้องทำให้ผู้อื่นได้ประโยชน์เสมอ
เช่นผู้เขียนกล่าวถึงผืนทนจากการถูกตำหนิตัวจากญาติพี่น้องเพื่อให้
ตนเองบรรลुरुธรรม ดูเหมือนว่าเป็นความเห็นแก่ตัว
แล้วจะเป็นการเห็นแก่ตัวเป็นแน่แท้ถ้าผู้เขียนเก็บความรู้ที่ได้จากการป
ฏิบัติไว้กับตนเองไม่เล่าให้ใครฟัง
แต่เมื่อผู้เขียนออกมาเล่าจึงกลายเป็นการทำเพื่อผู้อื่น ทั้ง ๆ
ที่เมื่อทำไปแล้วก็มีผลสะท้อนกลับมาหาผู้เขียนทั้งบวกและลบตามมา
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้นั่นเอง